

Tuần Báo Vô Vi

26 tháng 7 năm 2020

Số 509

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sự trung tín có cần cho người tu thiền hay không ?
- 2) Thức giác quy tâm là sao ?
- 3) Thương tình phân giải bằng cách nào ?
- 4) Tình Trời vô cùng là sao ?
- 5) Ngày Đại Hội có hữu ích gì không ?
- 6) Trí tâm tu là tu làm sao ?
- 7) Một mối giao liên bằng cách nào ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 06-10-2002 9 : 25 AM 1) Hỏi: Sự trung tín có cần cho người tu thiền hay không ? Đáp: Thừa sự trung tín rất cần cho người tu thiền. Kệ : Chăm lo tu sửa rất chuyên cần Thức giác tâm tu tự sửa lần Trì trệ không còn quy một mối Thành tâm tu luyện tự quy hồi.	Montréal, 07-10-2002 10 : 27 AM 2) Hỏi: Thức giác quy tâm là sao? Đáp: Thừa thức giác quy tâm là tự thấy can thiệp chuyện người khác là có tội. Kệ : Can thiệp chuyện người là thị phi Khổ tâm tự hại không giờ tỉnh Lo âu vô ích hại tâm mình Giải tỏa phiền ưu tự sống linh.
Montréal, 08-10-2002 4 : 20 AM 3) Hỏi: Thương tình phân giải bằng cách nào ? Đáp: Thừa thương tình phân giải bằng sự thực hành của nội tâm. Kệ : Thương tình phân giải bằng chơn tâm Quý tướng Trời cao tự tiến tâm Tiến triển chính mình quy một mối Tự mình thức giác tự phân tâm.	Hỏi: Tình Trời vô cùng là sao ? 4) Đáp: Thừa tình Trời vô cùng là nhớ hoài. Kệ : Tình Trời sống động vô cùng tận Thức giác tâm tu nguyện góp phần Tiến triển vô cùng giải giác mơ Bình tâm tu luyện tránh khù khờ.
Hull, 10-10-2002 7 : 50 AM 5) Hỏi: Ngày Đại Hội có hữu ích gì không ? Đáp: Thừa Đại Hội rất hữu ích sẽ có cơ hội gặp gỡ lẫn nhau và nhắc nhở nhau những điều cần thiết. Kệ : Thực hành rõ rệt trí tâm tu Giải quyết mê lầm tự giải ngu Khai triển chơn hồn mình đạo pháp Thành tâm tu luyện tự phân trừ.	Montréal, 11-10-2002 1 : 25 AM 6) Hỏi: Trí tâm tu là tu làm sao ? Đáp: Thừa trí tâm tu là tự thức. Kệ : Tự thức tự tạo duyên tiến bước Thành tâm giải tỏa sự ưu phiền Quy nguyện một mối tự giao liên Lớn rộng tình Trời thông tận độ.
Montréal, 12-10-2002 8 : 50 AM 7) Hỏi: Một mối giao liên bằng cách nào ? Đáp: Thừa một mối giao liên bằng sự quy nguyện điển giới. Kệ : Quy nguyện điển giới thông hành tiến Cảm thức trần gian tự giải phiền Tiếp xúc quân bình trong điển giới Bình tâm tu luyện tự phân huyền.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 3 (tiếp theo)

...

“*Nội tâm sẵn có thực thi đạo lành*”: Nội tâm của chúng ta sẵn có sự an bài, trật tự, lễ độ, sáng suốt. Bởi vì, Phật đã nói rằng tâm tức Phật, Phật tức tâm, thì nội tâm chúng ta sẽ có những gì uy nghi tốt đẹp, mới thực thi đạo lành, thực thi sự quân bình sáng suốt nhẹ nhàng hơn.

“*Bền tâm vững chí thực hành*”: Chúng ta thấy rồi, chỉ có một con đường này có thể giải thoát tất cả mọi sự khổ đau của nội tâm. Luôn luôn phải đi tới, chính mình phải hóa giải chứ không nhờ ai nữa.

“*Tuy không mà có đạt thành vô vi*”: Thấy không có gì nhưng mà nó đạt thành không không, nó đạt thành vô vi. Vô vi là đời đời, không còn chấp mê nữa.

“*Không còn tạo cảnh sân si*”: Không cần tạo cảnh sân si cho nội tâm nữa, nhưng mà đem lại sự sân si để tiến hóa đi lên trên.

“*Bình tâm hóa giải thân thì mới yên*”: Lúc đó, mọi sự phải đi trong thanh thản, hiểu bề mặt cũng như bề trái, chúng ta mới yên tâm được.

“*Căn cơ sáng suốt nối liền*”: Sự sáng suốt sẵn có đời đời của chúng ta. Bây giờ, chúng ta tu thì sự sáng suốt nối liền trở về lại. Khôi phục tất cả mọi sự thiếu thốn, mọi sự tăm tối sẽ tiêu tan và sự sáng suốt sẽ nối liền.

“*Hành trình học hỏi tùy duyên Phật Trời*”: Trong hành trình cố gắng học hỏi, nay việc này mai việc kia, bất cứ việc gì chúng ta cũng đã thông. Chúng ta lấy Không làm đích, tùy duyên ngộ hành, tùy theo cơ tạng của chúng ta, tùy theo khả năng công phu, tùy theo sự biến chuyển của nội ngoại cảnh, tùy duyên Phật Trời để tiến hóa.

“*Thế gian cha mẹ ở đời*”: Ở thế gian, chúng ta có cha mẹ thế gian.

“*Thiên đàng Trời Phật mở lời dạy tu*”: Chúng ta đi lên trên, mới thấy học hỏi. Sự học hỏi càng ngày càng nhiều, càng gia tăng, càng tốt đẹp, càng cởi mở. Sự giáo dục siêu phàm ở bên trên dìu dắt chúng ta và đưa chúng ta tới nguồn cội. Càng ngày càng minh cảm, càng thấy rõ sự sai lầm của tư tưởng, của trí ngu muội, của phàm tâm ở thế gian. Mỗi thứ mỗi

ngghi kỵ, mỗi thứ mỗi tưởng ta hay hơn thiên hạ, đâm ra lải sai và đi sai, tự chôn vùi vào nơi tăm tối, tưởng ta là người trí thức học giỏi, rốt cuộc rồi ở trong mê muội mà thôi! Vì thiếu thực hành, dùng lý luận để biện hộ, che chở sự sai lầm sẵn có của chúng ta thì càng ngày càng tăm tối.

Cho nên các bạn học làm người, thực hành để thấy. Mỗi việc tôi đều phải thực hành và phải kiểm chứng tôi mới chịu. Tự nhiên ở thế gian họ thấy các bạn ngu, không lý luận mà thực hành là ngu. Nhưng mà người lý luận thì làm sao thực hành nổi.

Lý luận quá nhiều! Kinh sách để lại, thiên hạ lý luận quá nhiều! Mỗi người giải một cách làm cho tâm linh con người càng ngày càng tăm tối. Tuy hiểu biết được một phần nào tưởng đó là chơn lý, đó là đúng, thì sai rồi!

Chơn lý là bao gồm thực hành rồi mới có lý thuyết. Còn không thực hành, cứ dụng lý thuyết thì làm sao các bạn tiến được? Phải thực hành mới thấy! Tuy các bạn tưởng rằng thực hành phương pháp Vô Vi này là các bạn bị thua thiệt, nhưng không đâu! Tôi dám bảo đảm cho các bạn một trăm phần trăm: Các bạn không phải ngu dốt, thua thiệt! Ngu dốt, thua thiệt là đối với người thiếu thanh tịnh mà thôi. Nếu các bạn tu mà đạt tới sự thanh tịnh thì các bạn không còn sự ngu dốt nữa. Các bạn sẽ sáng suốt, các bạn có thể hiểu một lần hai việc.

Có sanh thì các bạn hiểu luôn tử, mà có tử thì các bạn hiểu luôn sanh. Các bạn thật sự ổn định. Có tối các bạn hiểu sáng, có sáng các bạn hiểu tối, thì luôn luôn các bạn ổn định để tiến hóa. Không bao giờ bị kẹt nữa. Các bạn có cái chìa khóa đời đời thăng tiến, thì sướng hơn là các bạn sống một chiều, lý luận mà không đi.

Các bạn dùng lý trí để lý luận việc này việc kia. Các bạn không lo tu bỏ cái xác thân, là bỏ bê cái trách nhiệm của các bạn. Tôi đã nói bản thân của các bạn là tiểu thiên địa. Các bạn không soi sáng lấy các bạn thì làm sao tiến hóa?

Chúng ta tu đạt tới thanh tịnh rồi chúng ta mới tiến hóa. Chính mình tự tiến, mỗi mỗi đều phải thực hành để đi đến nơi. Nên biết một vị Phật là anh

hùng. Người đã tu thành công từ trong động loạn tới thanh tịnh, thì chúng ta cũng phải tu từ trong động loạn đạt tới thanh tịnh.

Ngọc Hoàng Thượng Đế là Cha Trời thì nguồn cội của chúng ta là nơi Ngọc Hoàng Thượng Đế. Chúng ta cũng là Ngọc Hoàng Thượng Đế. Chúng ta ở trong tánh chất vô cùng tận của Ngọc Hoàng Thượng Đế, nếu chúng ta không tu, không thanh tịnh, không chịu trở lại với nguồn cội thì làm sao đạt được?

Cho nên, chúng ta thực hành hằng đêm các bạn thấy rồi. Các bạn khai thông mọi việc, từ kẹt đi tới thông, từ điểm này tới điểm kia. Điểm nào rồi đây cũng thông, quy về một nẻo trong thanh tịnh đời đời. Nếu mình thực hành được, mình sung sướng biết bao!

Ở thế gian này, các bạn đi học, chưa tìm ra đồng tiền, chưa làm được một việc gì cho xã hội. Một ngày kia các bạn thành công, thì đổ thành đạt. Các bạn có đồng lương. Các bạn thấy có sự sống an vui. Các bạn thấy sung sướng không?

Còn tu đường này, thực hành rồi các bạn đạt. Các bạn trở về một vị Thánh, một vị Thần, một vị Tiên, một vị Phật thì các bạn thế nào? Còn sung sướng gấp triệu lần ở thế gian nữa. Tại sao không giữ lấy mà thực hành, lại đi xét đoán sai lầm, nghi kỵ, tự dẫn mình vào trong bóng tối mà quên mình.

Mình ở thế gian học để thành đạt đến cảnh sáng suốt lại không chịu vun bồi để hưởng. Rồi đâm ra nghi kỵ, tằm tối, không chịu thực hành. Vun bồi sự lười biếng chậm trễ đâm ô thì làm sao đạt được cái gì?

Sự thành đạt của các bạn có chút xíu thôi. Ông Trời đã cho các bạn thấy rồi. Một cơn khoái lạc của các bạn ở chỉ được mấy phút đồng hồ rồi thôi đâu có sung sướng triền miên được. Không được bền, không được lâu. Còn tu này sẽ cho các bạn được thanh tịnh đời đời, sáng suốt nhẹ nhàng hơn, cao đẹp hơn. Tâm tư các bạn sẽ cởi mở trong thanh tịnh,

yên ổn hơn. Chúng ta có cơ hội tốt đẹp, tại sao không làm?

Đời chúng ta phục vụ tốt đẹp, đạo chúng ta lại được thanh thân tiến hóa. Đời đạo song tu, quý báu biết là bao nhiêu!

Nhiều bạn muốn tự thực hành, đem phân trí thức của chúng ta suy luận đủ thứ. Rốt cuộc, không tới một bước, không dám bước vào vì sợ đạo gạt mình, thiếu sáng suốt, không chịu phân xét. Nhưng rốt cuộc mình tự gạt, mình chậm trễ, mình dừng chân lại một chỗ, không tiến nữa. Rồi tới giờ phút lâm chung đau khổ, ăn năn hối cải, thì không kịp. Việc ăn năn hối cải của tâm tư không phải là chuyện trong một giờ phút khắc. Nó là một hành trình sửa chữa. Các bạn muốn sửa căn nhà cũng phải mất thời gian, huống hồ gì một một cái tiểu thiên địa của các bạn. Nó đang sống trong động loạn. Nó đã vun bồi sự phức tạp tằm tối. Nó làm cho các bạn chậm tiến, rồi muốn sửa lại cũng phải một thời gian.

Chúng ta có cơ hội thức giác thì phải nắm đó mà làm. Phải hết sức để cứu mình. Nếu chúng ta không chịu hết sức để cứu mình thì chẳng ai cứu chúng ta hết.

Trên đường tu học khi chúng ta rõ mục đích là chúng ta nhứt định phải trở về nguồn cội, phải tìm ra ta, tìm ra phần hồn thì tìm ra tất cả. Muốn có phần hồn thì phải thanh tịnh. Nếu thiếu thanh tịnh không bao giờ thấy rõ nguyên căn của chúng ta, không bao giờ thấy rõ mức tiến cũng như mức đi.

Các bạn có cơ hội rất tốt ở ngày nay. Biết tự sửa mình, không đá động một ai, không phiền trách một ai bằng mình sửa mình. Cố gắng hành! Ngày đêm có thời giờ rảnh chúng ta nên hành cho ta, sửa ta, còn hơn chúng ta tìm những sự động loạn để làm cho tâm hồn chúng ta bất ổn.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỬI THẦY TỪ VIỆT NAM

N B, ngày 17/09/2001

Thơ thăm Thầy,

Sau ngày giải phóng Sài gòn, con được duyên may, gặp được quyển sách tập thiền và thực hành của ông Tám, dạy cách thức tu học.

Rồi một thời gian nghe nói có thiền đường, con đi tìm gặp để trao đổi với nhau tu học. Thời gian sau con chứng được cảnh giới bên trên đủ thứ nhưng con cũng không tin là sự thật, con nghĩ coi chừng, ma ma, Phật Phật, nó hóa ra để gạt mình.

Theo như vậy, ông Tám giúp con chuyện có đúng, hay sai, có tốt, hay xấu, mong thầy giải cho con hiểu, thầy giải tỏa sự phiền muộn và sái quấy trong nội tâm của con.

Từ đó đến nay, con không có duyên gặp được Thầy, vậy hôm nay có duyên gặp Thầy bằng văn tự, chứ không phải bằng xác thịt, con có đôi giòng gửi thăm Thầy, sau hàn huyên tâm sự của con, cũng nhờ huynh đệ sang đây để gặp Thầy nhờ trao lại cho Thầy đôi giòng thương nhớ.

Thầy giờ ở tận Trời Âu,
Con thì ở tận trời tây tí mù
Chừng nào con gặp được Thầy
Ngày đó con được vui vầy biết bao
Hàng ngày lòng cứ nao nao
Không biết ngày nào sum họp cùng nhau
Đó là thiên định Thầy trao
Cho con thiên định hồi trào nơi đâu
Chừng nào hội ngộ miền tây
Thầy con gặp lại ấy là huyền cơ
Ngày nào lặn đạn lò đờ
Chữ ngu học mãi, chẳng rời lìa xa
Ấy là Thầy mắng Thầy la
Đò chiều chuyền chót, hồi bày con chiêm
Đó là cái nghiệp oan khiên

Thì con gánh chịu, con phiền não chi
Rồi đây cơ chuyển đổi xây
Long Hoa có một hội nầy mà thôi
Bạn con nhiều lắm Thầy ơi
Bây giờ rơi rớt bên lề thiên cơ
Không còn mấy đứa để tu
Nghiệp trần vay trả, đeo mang bên mình
Thôi thì im lặng thì hơn
Nghiệp ai nấy trả, thực thi trở về.

Thơ tặng Thầy

Thuyền rồng chở khách sang sông
Qua sông Bỉ Ngạn là điều phước duyên
Gặp nhiều sóng gió triền miên
Thuyền chèo lái vững, tâm thời mới yên
Sư minh hiểu thấu việc này
Năm châu bốn bể, hợp hòa mới yên
Rồi đây thế giới giữa nghiêng
Cho nên Thầy mới độ rày chúng sanh
Lương dân thế giới hiệp tình
Cầu xin Thượng Đế, phỉ tình cho con
Con thì ghi tạc lòng son
Mới mong thế giới, sống còn ngày sau
Sĩ nhu hiền triết nhiệm mầu
Hòa cùng thế giới, đắp bồi tâm linh
Bình minh mới biết thiết hơn
Mai ra sống sót, mới là thiện căn
Hằng mong cầu nguyện bề trên
Ấy là mới biết lòng son con hiền
Phật tiên ở dưới trần miền
Giáng cơ bút xuống giáo điều dạy dân

Nam Mô A Di Đà Phật
Kính Thầy Lương Sĩ Hằng
Con,
NVC

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

17/6/2002

V C,

Thơ con đã đến tay Thầy đề ngày 17/9/2001, được biết con đang trên đường tu tiến. Cần phải dày công thực hành pháp môn và không thay đổi thì mới phù hợp với chơn lý mà tiến thân, chẳng cần than thở và cầu mong. Duyên nghiệp nhiều kiếp, có vay thì phải có trả. Chơn tâm chỉ có hành rồi cũng sẽ đến nơi. Tình Trời luôn luôn rộng mở trong lúc đau khổ. Ngộ chơn lý tức là ngộ Thầy. Về Không là chánh pháp.

Thầy ôm gánh nặng trần gian
Thực hành phục vụ vượt sang đạo đời
Lo tu tiến hóa hợp thời
Gắng liền Trời Phật đời đời dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Trong tu có tiến vui vầy cảm giao
Tình thương ban rải đổi trao
Trong không mà có bước vào càn khôn

Tình đời đen bạc ác ôn
Giết nhau không kể vía hồn Trời ban
Lệ rơi tuôn chảy hai hàng
Tràn đầy uất khí bàng hoàng nội tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Đại Bi ban chiếu tự thắm nhận thời
Chẳng còn lý luận sang tời
Về ngôi thanh nhẹ tái hồi đường tu
Thực hành thanh tịnh như ngu
Mặc ai tranh chấp vẫn tu vẫn hòa
Dù cho nguyên khí gần xa
Trời ban tình đẹp vẫn là quý thương
Chuyên tu tự mở tâm đường
Yêu thương muôn loại gieo gương thể trần
Nguyên tu đóng góp một phần
Giải phần mê chấp lần lần tiến lên
Cõi Trời có sẵn đạo nền
Quy y Phật Pháp tự quên thế tình
Thực hành tự giác tự minh
Hành trình mở rộng hướng khuyển Phật Trời.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THUỢNG ĐỂ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THUỢNG ĐỂ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Dẹp tan tự ái một khi
Cộng đồng thức giấc con thì mới an
Tình Trời ban rải rõ ràng
Ai ai cũng phải hưởng an hưởng hòa
Trong con sẵn có ý Cha
Ngài không buông bỏ Ngài hòa với con
Dù cho xuống biển lên non
Quán Âm vẫn độ giúp con đạt thành
Cha Trời giữ luật hóa sanh
Dạy cho con trẻ thực hành tự đi
Tự mình mình giải sân si
Dụng căn tự tiến thân thì mới an
Chẳng còn bờ ngõ bàng hoàng
Tâm đang mở rộng tâm an đời đời
Thực hành giao cảm nơi nơi
Quán thông thấu triệt hiểu đời là chi
Thật là một bãi trường thi
Học rồi tiến hóa học đi trong lòng
Hồn thời quán cải thông dong
Vía thời tỉnh táo theo vòng sáng ban
Cùng chung các nẻo các đường
Quy về một cội mở màn yêu thương
Trời ban xa cách nhớ thương
Minh đường giáo lý dựa nương sống đời

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.03 PHẨM KURUNGA

22. CHUYỆN CON CHÓ (Tiền Thân Kukkura)

Những con chó lớn lên..., (tiếp theo)

...
- Các người của ngài giết tất cả chó hay có tha chết một số chó?

- Những con chó nòi giống tốt trong cung của ta được khỏi chết!

- Tâu Đại vương, vừa rồi ngài nói ra lệnh giết tất cả con chó mà họ thấy được vì chúng đã ăn đồ da ở xe của ngài. Nhưng nay ngài lại nói những con chó giống tốt trong cung của ngài được khỏi chết! Sự việc là vậy, ngài đã thực hành theo bốn sở hành vô lý: thiên vị, ghét bỏ, ngu si và sợ hãi. Hành động vô lý như vậy là không chính đáng, không phải là phép vua. Vì vua, trong khi xử kiện, cần phải giống như cán cân. Nay các con chó nòi giống tốt được khỏi chết, còn các con chó yếu đuối lại bị giết. Sự việc như vậy, thì đây không phải sự giết hại không thiên vị tất cả loài chó mà chỉ là sự giết hại các loài chó yếu đuối thôi!

Nói xong, bậc Đại Sĩ, với âm thanh dịu ngọt bảo vua:

- Tâu Đại vương, sở hành của ngài không phải là công lý.

Rồi thuyết pháp cho vua, Bồ Tát đọc bài kệ này:

*Những con chó lớn lên
Trong cung điện nhà vua,
Thuộc loài nòi giống tốt,
Có dung sắc, sức mạnh,
Chúng khỏi bị giết hại.
Chỉ chúng tôi bị giết.*

*Đây không giết tất cả;
Chỉ giết kẻ yếu hèn.*

Nghe Bồ Tát nói, vua bèn hỏi:

- Này chó hiền trí, người có biết ai đã ăn da ở xe ta không?

- Vâng, tôi có biết.

- Ai đã ăn?

- Chính những con chó nòi giống tốt trong cung của ngài!

- Làm thế nào biết được chúng đã ăn?

- Tôi sẽ nêu rõ chính chúng đã ăn.

- Này chó hiền trí, hãy nói rõ đi.

- Hãy cho gọi các con chó nòi giống tốt trong cung của ngài, cho đem một ít nước sữa và cỏ dabba đến đây.

Vua làm theo lời yêu cầu. Rồi bậc Đại Sĩ nói:

- Hãy cho nghiền nát cỏ này trong nước sữa và cho những con chó ấy uống.

Vua làm theo như vậy. Khi đang uống, các con chó liền nôn ra những miếng da.

- Ôi! Thật giống như Đức Phật toàn tri xử kiện!

Vua reo mừng, liền tỏ lòng tôn kính Bồ Tát bằng cách dâng cúng cái lông trắng. Nhưng Bồ Tát thuyết pháp cho vua với mười câu kệ về pháp hành trong Tiền thân Tesakuna (số 521), mở đầu với câu:

- Hãy hành Chánh pháp! Thưa bậc Đại vương thuộc dòng Sát-đế-ly, từ nay trở đi, Đại vương chớ phóng dật!

Sau khi khuyên nhà vua giữ Năm giới, Bồ Tát trả lại vua cái lọng trắng.

Nghe lời bậc Đại Sĩ thuyết pháp, vua tha chết cho mọi loài chúng sanh, rồi ra lệnh cung cấp cho tất cả loài chó, bắt đầu từ Bồ Tát, cơm ăn thường xuyên giống như thức ăn của vua. Tuân theo lời Bồ Tát khuyến giáo cho đến trọn đời, vua làm các phước đức như bồ thí v.v..., vì vậy sau khi mạng chung, vua sanh lên cõi trời. Lời “Khuyến giáo của con Chó” tồn tại đến mười ngàn năm. Còn Bồ Tát sống đến hết thọ mạng, rồi đi theo nghiệp của mình.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, không phải chỉ nay Như Lai mới hành động lợi ích cho bà con, trong quá khứ cũng đã làm như vậy.

Thuyết pháp thoại này xong, và kết hợp hai mẫu chuyện với nhau, bậc Đạo Sư kết luận với sự nhận diện Tiền thân:

- Thời ấy, nhà vua là Ananda, hội chúng của Đức Phật là bảy chó hiền lành, còn con chó hiền trí là Ta vậy.

(còn tiếp)